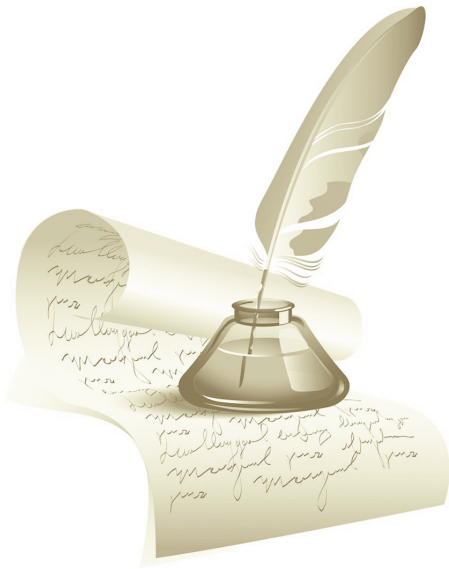

Xanım İsmayılızı

Şənbə üçün NƏZM

Tək bayraq dalğalanır,
Dayanıbdır yüksəkdə.
Təkbaşına dolanır
Ətrafında külək də.

Zirvənin bəzəyidir
Bu bayrağın üç rəngi.
Möhtəşəmlik rəmzidir
Bu qürurlu ahəngi.

Yaşılında dirilik,
Qırmızısında qan var.
Göyündə göylər qədər
Böyük bir asiman var.

O, böyük bir millətin
Azadlıq nəfəsidir.
Sancıldığı hər zirvə,
Öz xalqının səsidir.

Baş qoyub, and içməyə,
O, Qurana tən gəlir.
Tək bayrağın ardınca,
Bu Ana Vətən gəlir.

Mən xəstə adamam, ozan,
Gəl aldatma, doğrunu çal.
Simləri çək, aha köklə,
Al qopuzu, ağrını çal.

Görürsən, Haray quşuyam,
Bir ağacda budağım var.
Üz tutmuşam göyə sarı,
Yer altında otağım var.

Sən çal ki, bir də oxuyum,
Səsim də başıma düşsün.
Bütün ömrümün avazı,
Sinəmin daşına düşsün.

Çal, elə yandır ki, məni,
Közə düşüm, külə dönüm.
Bir daşı da dilləndirirəm,
Gözəl bir şəkilə dönüm.

Azan deyim, səsim uçsun,
Bu yerdən ötənə gedim.
Son nəfəsi ala bilib,
Sağ olan Vətənə gedim.

Mən xəstə adamam, ozan,
Bu çatlayan bağrımı çal.
Simləri çək, aha köklə,
Al qopuzu, ağrımı çal.

Bir az gecə düşür günün üzünə,
Bir az günəş qonur pəncərəmizə.
Bir az dirilən var, bir az da ölən,
Bir az duman çökür gözlərimizə.

Bir az küləkləri yola salırıq,
Bir az yağış yağır qərrib nəfəsdə.
Bir az özümüzə səsimiz çatır,
Bir az quruyan var ayağı üstə.

Bir az quşlar belə nəğmə oxuyur,
Bir az bacalarda tüstü yorulur.
Bir az qapıların zəngi çalınır,
Bir az ömrümüzə oyun qurulur.

Bir az dünyamız da yazıya gəlir,
Bir az gözən olur səhifəmizdə.
Bir az ruhumuzu köçürmək üçün,
Bir az düyün düşür əllərimiz də...

Çox şey istəmirik ki...
Bir az əmin-amanlıq...
Adamlardan adamlıq...
Diriləcək insanlıq...
Çox şey istəmirik ki...

Çox şey istəmirik ki...
Göz görəsi uzaqlıq...
Əllər çatan yasaqlıq...
Bir azca da azadlıq...
Çox şey istəmirik ki...

Çox şey istəmirik ki...
Sığal çəkən havalər...
Rahət olan yuvalar...
Bitə bilən davalar...
Çox şey istəmirik ki...

Çox şey istəmirik ki...
Ürəyimizə təpər...
Kədərimizə çəpər...
Açıla bilən səhər...
Çox şey istəmirik ki...

Çox şey istəmirik ki...
Yaşamaq üçün həvəs...
Dolanmaq üçün nəfəs...
Səslərə səs verən səs...
Çox şey istəmirik ki...

Çox şey istəmirik ki...
Ölümü dayandırmaq...
Haqsızlığı yandırmaq...
Ruhları oyandırmaq...
Çox şey istəmirik ki...

Bu ayın bu günündə açan səhər üşüyür,
Suyun içində batan bizim şəhər üşüyür.

Ağaclar torpaq üstə, damcılar yarpaq üstə,
Kəlmələr dodaq üstə, qərrib əllər üşüyür.

Göyün üstündə duman, həyat gözündə güman,
Vaxtın üzündə zaman, qaçan sellər üşüyür.

Yalan içində gerçək, sözünü udan külək,
Hardasa bir kəpənək qonan güllər üşüyür.

Varlığa qəliblənən, sevgiyə ümidlənən,
Adına kilidlənən yetim dillər üşüyür.

Bu soyuq havalarda, hamıdan uzaqlarda,
Titrəyən yuvalarda ötən illər üşüyür.